

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 3Co/151/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1613200846
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 03. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Roman Bolebruch
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2021:1613200846.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Romana Bolebrucha a sudcov Mgr. Patricie Skotnickej a JUDr. Alexandry Hanusovej v spore žalobcov: X. U. L.-Z., XX Y. P. R., P. - XXXXXXX, A., X. G. O., X H. R., O. X, H. XXXXXXX, A., X. V. M., XXXX R. M. K., C., M. XXXXX, R. Š.V. C., zastúpených advokátom E. J. C., Ž.U. XX, L., proti žalovaným: X. A. Y. F., E. XX, E., X. R. F., E. XX, E., zastúpených advokátkou E. H. Y., B. XXB, H., o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, na odvolanie žalobcov v 1. až 3. rade proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 22.10.2018, č.k. 4C/11/2013-207, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovaným v 1. a v 2. rade priznáva spoločne a nerozdielne proti žalobcom v 1. až v 3. rade plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovaným v 1. a v 2. rade priznal spoločne a nerozdielne voči žalobcom v 1., v 2. a v 3. rade nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozsudku uviedol, že právny predchodca žalobcov T. L. Z. J. (ďalej aj ako „pôvodný žalobca“) sa žalobou doručenou konajúcemu súdu dňa 25.01.2013 domáhal voči žalovaným určenia, že je spoluvlastníkom nehnuteľností - parcela č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 356 m² a parcela č. XXX/X, zastavané plochy a nádvoria, o výmere 101 m², zapísaných na liste vlastníctva č. XXX, pre katastrálne územie E. (ďalej aj ako „nehnuteľnosti“) v podiele 2/12 k celku. Dôvodil, že žalovaní sú bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, ktoré vznikli z parcely č. XXX, vedenej pôvodne v pozemnoknižnej vložke č. 71, ako orná pôda, o výmere 1.378 m², katastrálne územie E., keď vlastníctvo k nim nadobudli prevodom spoluvlastníckych podielov C. H., A. Y. H. C. A. H., každý o veľkosti 1/3 k celku, na základe kúpnej zmluvy, ktorej vklad bol Správou katastra H. povolený pod č. Y-XX/XXXX. Predávajúci odvodzovali svoje vlastnícke právo titulom dedenia po Vladislavovi Malinovskom, narodenom dňa 02.06.1943, ktorý ho osvedčil vyhlásením o oprávnenej držbe v roku 2000. Podľa mienky právneho predchodcu žalobcov nebohý Y. H. nemal nikdy žiaden právny titul oprávňujúci ho k domnienke o existencii jeho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, nemohol preto byť ich oprávnený držiteľ a nadobudnúť k nim vlastnícke právo a následne toto nemohli nadobudnúť ani jeho právni nástupcovia v zmysle zásady, že nikto nemôže na druhého previesť viac práv, než má on sám. Pôvodný žalobca sa pritom stal spoluvlastníkom nehnuteľnosti parcela č. XXX, zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. 71, pre katastrálne územie E., v podiele 2/12, na základe dedičského rozhodnutia vo veci sp. zn. D 182/49/8 a tento podiel nikdy nepreviedol na Y. H..

3. V priebehu konania pôvodný žalobca dňa 05.02.2014 zomrel, a preto súd prvej inštancie rozhodol uznesením zo dňa 29.03.2018, č.k. 4C/11/2013-157, že bude pokračovať v konaní s jeho právnymi nástupcami, žalobcami v 1. až v 3. rade, ktorí v dôsledku tejto skutočnosti požiadali o zmenu žaloby a žiadali určiť, že nehnuteľnosti, v podiele 2/12 k celku, patria do dedičstva po T. L.-Z. J. (pôvodné meno S. J.), narodenom dňa 09.06.1923, zomrelom dňa 05.02.2014, naposledy bytom Y. P. XX, P., A.. Konajúci súd pripustil zmenu žaloby uznesením vyhláseným na pojednávaní dňa 27.08.2018.

4. Súd prvej inštancie vykonal vo veci dokazovanie a zistil, že podľa výpisu z pozemnoknižnej vložky č. 71, pre katastrálne územie E., svedčí vo vzťahu k parcele č. XXX, o výmere 1.378 m², v časti B, vlastníctvo pre S. J.R., v podiele 2/12 a O. J. tiež v podiele 2/12, ktorí ho nadobudli na základe rozhodnutia vo veci sp. zn. D 182/49/8, po poručiteľovi Z. J., zomrelom dňa 31.12.1942 v J., bez zanechania závetu, ako aj v prospech E. J., v podiele 2/12, C. J. v podiele 2/12, na základe rozhodnutia vo veci sp. zn. D 181/49/8. Správa katastra H. v oznámení zo dňa 20.01.2010 pritom uviedla, že parcela č. XXX, registra EKN, katastrálne územie E., evidovaná na mape určeného operátu a v pozemnoknižnej vložke č. XXX, ako orná pôda, o výmere 1.378 m², bola čiastočne majetkovoprávne vysporiadaná do IBV - list vlastníctva č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX a zbytok, o výmere 5 m² je evidovaný na liste vlastníctva č. XXXX. Parcela č. XXX registra EKN, evidovaná na mape určeného operátu a v pozemnoknižnej vložke č. XXX, katastrálne územie E., ako orná pôda, o výmere 1.158 m² bola celá majetkovoprávne vysporiadaná do IBV - list vlastníctva č. XXXX, č. XXXX, č. XXXX; parcela registra „U.“ č. XXX, o výmere 5 m², ako aj parcela č. XXXX, orná pôda, o výmere 121 m², zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie E., patrí pritom do podielového spoluvlastníctva neznámych vlastníkov P. W., rod. L., v podiele 4/12, E. J., v podiele 2/12, C. J. v podiele 2/12, E.. O. J., v podiele 2/12 a S. J. v podiele 2/12. S. J. sa pritom podľa rodného listu vystaveného dňa 22.01.1948 vo B. R., okres B., narodil dňa 09.06.1923, rodičom Z. J., štátnemu veterinárnemu radcovi a L. R., a do matriky narodených bol zapísaný dňa 12.06.1923.

5. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX zo dňa 23.02.2010 sa nebohý Y. H. stal výlučným vlastníkom nehnuteľností, keď nadobúdacím titulom pre zápis jeho vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností sa stala notárska zápisnica č. X., X. (ďalej aj ako „notárska zápisnica“), s poznámkou o existencii Osvedčenia v zmysle zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam a o platnosti oprávnenej držby odo dňa 14.12.2000. Z notárskej zápisnice spísanej dňa 12.12.2000 pred notárom E.. E. F., pritom vyplýva, že tento osvedčil vyhlásenie žiadateľa, nebohého Y. H., že splnil náležitosti vyžadované zákonom pre vydanie osvedčenia k nehnuteľnostiam. Žiadateľ prehlásil, že pôvodné parcely č. XXX, Č.. XXX, Č.. XXX C. Č.. XXX, spolu s rodinným domom, súpisné číslo XX, ktorý stojí na novovytvorenej parcele č. XXX/X, v katastrálnom území E., nadobudol darom od rodičov E. H. a manželky L. v roku 1968, ktorí ich kúpili v roku 1942 od rodiny J. a H. a po vojne v roku 1945 si na pozemkoch postavili svojpomocne rodinný dom, so súpisným číslom XX a stodolu, pričom tieto užívali ako svoje vlastné až do kým ich darovali žiadateľovi. Žiadateľ potom postavil na pozemkoch ďalšie stavby, ktoré následne predal s pozemkami k nim patriacimi, pričom v jeho užívaní ostali tie parcely, ktoré vznikli zameraním z pôvodných parciel, a to z dielu 8, o výmere 297 m² a dielu 9, o výmere 84 m² z pôvodnej parcely č. XXX, pre novovytvorenú parcelu č. XXX/X, ako aj časť z pôvodnej parcely č. XXX, o výmere 101 m² pre novovytvorenú parcelu č. XXX/X. Žiadateľ predmetné pozemky užíval v celosti ako svoje vlastné od roku 1968, riadne platil dane, poplatky, dávky, pričom počas celej doby užívania si k nehnuteľnostiam nikto neuplatnil vlastnícke právo, rovnako nevzniesol v lehote 60 dní po vyvesení oznámenia na Obecnom úrade v E. žiadne námietky; uvedené žiadateľ preukázal svedectvom obce E. zo dňa 25.04.2000 a vyhláseniami svedkov H. L. a H. H. zo dňa 19.04.2000.

6. Súd prvej inštancie ďalej zistil, že dotknuté nehnuteľnosti následne nadobudli z titulu dedenia po nebohom Y. H. (uznesenie vo veci sp. zn. 12D/197/2009, Dnot 812/2009) C. H., A.. Y. H. a A. H., ktorí sa podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXX, pre katastrálne územie E. zo dňa 18.09.2012 stali podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností, každý o veľkosti 1/3 k celku. Na základe kúpnej zmluvy zo dňa 11.01.2012 uzatvorenej medzi C. H., A.. Y. H. a A. H. na strane predávajúcich a žalovanými v 1. a v 2. rade na strane kupujúcich, ktorej vklad do katastra nehnuteľností bol povolený pod č. V - 72/2012, sa žalovaní stali bezpodielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností. Podľa článku IV. predmetnej kúpnej zmluvy na nehnuteľnostiach viazli vecné bremená, a to právo osadenia vodomeru do jestvujúcej vodomernej šachty na parcele č. XXX/X, právo uloženia vodovodnej prípojky cez túto parcelu, ako i právo užívať parcelu č. XXX/X z dôvodu prístupu k vodomernej šachte v prospech vlastníka pozemku parcela č. XXX/X a pozemku parcela č. XXX/X. Predávajúci pritom vyhlásili, že vo vzťahu k nehnuteľnostiam nie sú vedené žiadne súdne spory.

7. Konajúci súd vo vzťahu k osobe pôvodného žalobcu T. L. Z. J., narodeného dňa 09.06.2923 (gregoriánsky kalendár), uviedol, že podľa úmrtného listu zo dňa 11.02.2014, vydaného Registrom obyvateľov a prisťahovalcov v P., štát A., tento zomrel dňa 05.02.2014. Podľa závetu spísaného dňa 03.05.2004 v P., štát A., majetok pôvodného žalobcu obsahoval najmä finančné prostriedky na špecifikovanom účte v A., v Nemecku, v Českej republike, pričom v ňom neboli uvedené žiadne nehnuteľnosti na území Slovenskej republiky, ani žiadne nároky vo vzťahu k nehnuteľnostiam v katastrálnom území E.. Podľa záznamu o zmene mena, ktorý vydalo Ministerstvo vnútra štátu Izrael dňa 15.05.1991, osoba s menom A. zmenila priezvisko z J. na L. Z..

8. Po takto vykonanom dokazovaní a oboznámení sa i s obsahom spisov Okresného súdu Malacky vo veci sp. zn. 7C/435/2010 a sp. zn. 4C/214/2010 (zrejme mal na mysli 7C/214/2010 - pozn. odvolacieho súdu) sa konajúci súd zameril primárne na skúmanie aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, ktorú namietali žalovaní; dospel pritom k záveru, že v konaní nebolo s istotou preukázané, že pôvodný žalobca, v žalobe označený ako „T. L. Z. J.“ a osoba zapísaná v pozemnoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie E., ktorá je uvedená pod B/14/b ako „S. J.“ je totožná s osobou S. J., tak ako tvrdili žalobcovia. Zo záznamu o zmene mena, ktorý vydalo Ministerstvo vnútra štátu A. dňa 15.05.1991 nepochybne vyplýva, že u osoby menom „A.“, prišlo k zmene priezviska z „J.“ na „L. Z.“, pričom v konaní nebolo preukázané, že priezvisko „J.“ je totožné s priezviskom „J.“, uvedeným v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie E., pod bodom B/14/b, že osoba s krstným menom „A.“ je totožná s osobou s krstným menom S. a napokon nebolo preukázané, že priezvisko pôvodného žalobcu je „L. Z. J.“.

9. Na uvedenom základe konajúci súd nemal bezpochybné za preukázané, že pôvodný žalobca bol tvrdým vlastníkom pôvodnej nehnuteľnosti parcela č. XXX, katastrálne územie E., a teda osobou, ktorej svedčil právny vzťah (spoluvlastnícky vzťah) k predmetnej parcele a následne, že žalobcovia, ako jeho právni nástupcovia, sa na základe preukázaného hmotnoprávneho vzťahu k nehnuteľnosti mali právo dovoľávať určenia, že novovzniknuté nehnuteľnosti patria do dedičstva po pôvodnom žalobcovi. Žalobcovia v priebehu konania nepredložili žiaden dôkaz, z ktorého by bolo možné usúdiť, že by išlo o chybu v písaní alebo inú nepresnosť na listine o zmene priezviska, ani nepredložili žiadnu listinu, z ktorej by vyplynula totožnosť osoby pôvodného žalobcu z hľadiska jeho krstného mena. Konajúci súd dal v tomto smere do pozornosti, že i napriek tomu, že identická námietka bola vznesená žalovanými vo všetkých sporoch vedených na súde prvej inštancie (pod sp. zn. 7C/435/2010, sp. zn. 7C/214/2010), pôvodný žalobca na ňu ani v konaní v súdnej veci nijakým spôsobom procesne nereagoval, netvrdil a ani nepreukazoval dôvody nesúladu predkladaných dôkazov o totožnosti jeho osoby s osobou S. J., zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie E.. Uvedené malo za následok nedôvodnosť podanej žaloby z hľadiska aktívnej vecnej legitímácie žalobcov.

10. Súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu za neoprávnenú i z dôvodu nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení, a to i napriek tomu, že v zmysle ustálenej judikatúry určovaciu žalobu, že konkrétna vec patrí do dedičstva po poručiťelovi, môže podať ten, kto je dedičom poručiťela (prípadne jeho právnym nástupcom) proti inému dedičovi, ale aj inej osobe ako dedičovi, nakoľko sa takou žalobou odstráni spornosť vlastníctva k veci. Zohľadnil pritom skoršie okolnosti, ktoré nastali pred smrťou poručiťela (právneho predchodcu žalobcov).

11. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobcovia odvodzovali vlastnícke právo svojho právneho predchodcu k nehnuteľnostiam z titulu dedenia, keď podľa žaloby nadobudol spoluvlastnícky podiel na pôvodnej parcele č. XXX, zapísanej v pozemnoknižnej vložke č. XX, pre katastrálne územie E., na základe dedičského rozhodnutia vo veci sp. zn. D 182/49, po poručiťelovi Z. J., v podiele 2/12 k celku, pričom sa odvolávali na zásadu, že na nikoho nemožno previesť viac práv než má sám. Žalovaní nadobudli nehnuteľnosti, resp. spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam, o ktorý v súdnej veci išlo, na základe kúpnej zmluvy, vklad vlastníckeho práva na základe ktorej bol povolený správou katastra pod č. V-72/2012, právoplatným dňa 02.02.2012, od predávajúcich C. H., A. Y. H. C. A. H.. Tí k nim získali vlastnícke právo v dedičskom konaní po Y. H., vedenom pod sp. zn. 12D/197/2009, Dnot821/2009, právoplatne skončenom dňa 02.09.2010. Nebohý Y. H. bol pritom vedený na liste vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie E., ako výlučný vlastník nehnuteľností titulom oprávnenej držby, ktorá bola osvedčená notárskou zápisnicou a zapísaná na liste vlastníctva od 14.12.2000. Žalobcovia v konaní namietali, že nebohý Y. H. uskutočnil vyhlásenie o oprávnenej držbe bez existencie právneho titulu, ktorý by ho k tomu oprávňoval, ako i že nepredložil notárovi žiadne doklady, ktorými

by svedčil o pravdivosti svojho vyhlásenia, najmä o kúpe nehnuteľností v roku 1942 od rodiny J.Ý., o ktorej neexistoval žiaden dôkaz. Súd prvej inštancie v tomto smere poukázal na to, že nebohý Y. H. minimálne odo dňa 13.12.2000, kedy spísal vyhlásenie o vydržaní vo forme notárskej zápisnice, užíval spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam v dobrej viere, že mu tieto patria a vlastnícke právo k nim nadobudol uplynutím 10 rokov odo dňa zápisu osvedčenia o vydržaní do evidencie nehnuteľností; podľa zápisu na liste vlastníctva č. XXXX, pre katastrálne územie E., platila oprávnená držba odo dňa 14.12.2000, pričom v lehote 10 rokov odo dňa zápisu neuplatnila na súde alebo v konaní o pozemkových úpravách vykonávaných z dôvodu usporiadania vlastníckych a užívacích pomerov, vlastnícke právo iná osoba, čo malo za následok, že Y. H. sa stal vlastníkom zapísaných nehnuteľností titulom vydržania.

12. Konajúci súd neuznal za dôvodnú argumentáciu žalobcov, že už v čase uzatvorenia kúpnej zmluvy zo dňa 11.01.2012 medzi C. H., A. Y. H. C. A. H. na strane predávajúcich a žalovanými na strane kupujúcich, bol vedený súdny spor ohľadom vlastníctva k nehnuteľnostiam, keďže v konaní Okresného súdu Malacky, sp. zn. 7C/435/2010, sa pôvodný žalobca na základe žaloby podanej dňa 14.12.2010 domáhal voči žalovaným určenia, že nehnuteľnosti - parcela č. XXX/X, zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 137 m², parcela č. XXX/X, zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 405 m² a parcela č. XXX/X, zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 168 m², zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, pre katastrálne územie E. (správne má byť parcela č. XXX/X, o výmere 356 m², zastavané plochy a nádvorcia, a parcela č. XXX/X, o výmere 101 m², zastavané plochy a nádvorcia, katastrálne územie E. - pozn. odvolacieho súdu) v podiele 2/12 k celku, patria do dedičstva po C. J., v podiele 2/12 k celku patria do dedičstva po E. J., v podiele 2/12 k celku patria do dedičstva po O. J. a v podiele 4/12 k celku patria do dedičstva po P. W., K. L., a teda toto konanie nemalo totožný predmet sporu ako v prejednávanej veci. Zároveň v konaní Okresného súdu Malacky vedeného pod sp. zn. 7C/214/2010, na podklade žaloby zo dňa 07.09.2010, sa pôvodný žalobca proti odlišným žalovaným (1/ L. L., 2/ L. L., 3/ H. O., a 4/ C. L.) domáhal určenia, že nehnuteľnosti parcela č. XXX/X, zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 137 m², parcela č. XXX/X, zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 405 m² a parcela č. XXX/X, zastavané plochy a nádvorcia, o výmere 168 m², zapísané na liste vlastníctva č. XXXX, pre katastrálne územie E., patria v podiele 2/12 k celku do dedičstva po C. J.. Súd prvej inštancie v tomto smere zdôraznil, že v prejednávanej veci pôvodný žalobca doručil žalobu na súd až dňa 25.01.2013, pričom odo dňa zápisu vlastníctva do pozemknoknižnej vložky č. XX, katastrálne územie E., až do dňa podania žaloby si k spoluvlastníckemu podielu na nehnuteľnostiach neuplatňoval žiadne čiastkové oprávnenia vlastníka (t.j. vec nadržal, neužíval a nenakladal s ňou) a ani nesporel vlastnícke právo žiadneho z právnych predchodcov žalovaných. Pokiaľ pôvodný žalobca spochybňoval dobromyseľnosť držby Y. H., konajúci súd mal za to, že ho v tomto smere zaťažovalo dôkazné bremeno, ktoré však neunesol. Z predložených listinných dôkazov vyplynulo, že rodičia pôvodného vlastníka mali kúpiť uvedené nehnuteľnosti v roku 1942 od rodiny J. C. H., ktorá skutočnosť nebola vyvrátená dôkazom opaku. E. a L. H. postavili na nehnuteľnostiach stavby (rodinný dom, postavený po vojne a stodolu), pričom následne ich syn, Y. H., postavil na pozemkoch ďalšie stavby, ktoré potom odpredal s pozemkami k nim patriacimi, pričom sám ďalej užíval nehnuteľnosti, ktorú okolnosť, ako i nakladanie s nimi, právny predchodca žalobcov nikdy nenamietal. Konajúci súd mal za to, že vyvrátenie právnej podmienky dobromyseľnosti držby nemožno založiť len na strohých tvrdeniach žalobcov, bez predloženia konkrétnych dôkazov, ani na púhom tvrdení žalobcov, že rodičia Y. H. nemohli kúpiť nehnuteľnosti v roku 1942 od rodiny J., bez predloženia relevantného dôkazu spochybňujúceho obsah vyhlásenia o vydržaní, vrátane nadobudnutia nehnuteľností darom od rodičov v roku 1968, ako i obsah čestných prehlásení H. L. a H. H. zo dňa 19.04.2000. Y. H. sa s ohľadom na dobromyseľnú držbu svojich právnych predchodcov ujal držby pozemkov v roku 1968, keď mu tieto rodičia darovali, a to najneskôr vyhlásením o vydržaní dňa 13.12.2000, pričom spoluvlastnícky podiel na nehnuteľnostiach nadobudol v súlade s § 134 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) vydržaním najneskôr dňa 14.12.2010 (t.j. uplynutím desaťročnej vydržacej doby), a to aj v prípade nezapočítania držby jeho právnych predchodcov v zmysle § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka; v tomto smere právny poriadok zvyrazňuje ochranu oprávneného držiteľa zákonnou domnienkou podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka, t.j. že v prípade pochybnosti sa predpokladá, že držba je oprávnená.

13. S ohľadom na všetky okolnosti podľa mienky konajúceho súdu nebolo možné právneho predchodcu žalobcov považovať za bdelého vlastníka, ktorý by mohol mať právny záujem na určení svojho vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam. Žalovaní nadobudli spoluvlastnícky podiel kúpou od právnych nástupcov Y. H.É., ktorých vlastnícke právo bolo riadne zapísané v katastri nehnuteľností. V tomto smere súd prvej inštancie poukázal na právne závery vyslovené i nálezom Ústavného súdu Slovenskej

republiky zo dňa 16.03.2016 vo veci sp. zn. I. ÚS 549/2015. V situácii, keď nastane kolízia medzi princípom ochrany dobrej viery žalovaných ako v poradí ďalších nadobúdateľov spoluvlastníckeho podielu k nehnuteľnostiam a princípom ochrany vlastníckeho práva pôvodného vlastníka, treba prihliadať na princíp všeobecnej spravodlivosti, keď žalobcovia, ani pôvodný žalobca, sa k svojmu vlastníckemu právu k nehnuteľnostiam v príslušnom podiele až do dňa 25.01.2013, t.j. do dňa podania žaloby, nehlásili, svoje vlastnícke právo nevykonávali a nedomáhali sa žalobou určenia, že právny predchodca žalovaných (Y. H.) nesplnil podmienky na vydanie osvedčenia o držbe nehnuteľností podľa zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam. Žalovaní preto nadobudli vlastnícke právo k spoluvlastníckemu podielu k nehnuteľnostiam s dôverou nielen v právny stav prezentovaný predávajúcimi (právnymi nástupcami Y. H.), ale aj v stav vyplývajúci z evidencie príslušných orgánov štátu, a preto žalobcom ako právnym nástupcom pôvodného žalobcu nemožno priznať ochranu ako bdelym vlastníkom. Na uvedenom základe súd prvej inštancie uzavrel, že žalobcovia nemohli mať na určení, že spoluvlastnícky podiel k nehnuteľnostiam patrí do dedičstva po ich právnom predchodcovi, naliehavý právny záujem.

14. Vzhľadom na zistenie, že žalobcom nesvedčí aktívna vecná legitímácia v spore a zároveň nepreukázali naliehavý právny záujem na požadovanom určení, konajúci súd sa následne nezaoberal ďalšími skutkovými námietkami žalovaných, spochybňujúcimi totožnosť predmetu sporu (žalovaní namietali, že nebola preukázaná totožnosť parcely č. XXX zapísanej v PK vložke č. XX, katastrálne územie E., s parcelami registra „M.“, uvádzanými v žalobe ako parcela č. XXX/X a č. XXX/X, všetko katastrálne územie E., alebo že tieto parcely sú vytvorené z pôvodnej pozemnoknižnej parcely č. XXX). Zároveň, z dôvodu hospodárnosti konania nevykonali žalobcami navrhované dokazovanie výsluchom dedičov po Y. H. (ohľadom nadobudnutia vlastníckeho práva vydržaním), výsluchom H. L. a H. H. (za účelom preukázania, či došlo k vydržaniu), keďže dokazovanie sa malo týkať otázky vydržania ako právnej otázky, ktorú svedkovia nemôžu posudzovať; k splneniu podmienok vydržania pritom došlo uplynutím vydržacej doby v trvaní 10 rokov odo dňa zápisu osvedčenia do evidencie nehnuteľností, ktoré podmienky právny predchodca žalobcov v zákonnej lehote nenamietal. Súd prvej inštancie na tomto základe žalobu, za súčasnej aplikácie ustanovenia § 130 ods. 1, § 134 ods. 1, ods. 3 Občianskeho zákonníka, § 2 ods. 1 až 3, § 3 ods. 1, 10 ods. 2, § 18a zákona č. 293/1992 Zb. o úprave niektorých vlastníckych vzťahov k nehnuteľnostiam, § 63 zákona č. 397/2000 Z.z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti a § 137 písm. c) zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) ako nedôvodnú zamietol.

15. Súd prvej inštancie rozhodol o trovách konania podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. a žalovaným, ktorí boli v konaní plne úspešní, priznal spoločne a nerozdielne právo na náhradu trov konania voči žalobcom v rozsahu 100 %.

16. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d) až h) C.s.p. a žiadali napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť konajúcemu súdu na ďalšie konanie. Podľa ich mienky konajúci súd dospel k záveru o nedostatku ich aktívnej vecnej legitímácie bez náležitej znalosti dokladov založených v spise. Pokiaľ by sa totiž riadne oboznámil s pozemnoknižnou vložkou č. XX, katastrálne územie E., zistil by, že pôvodní vlastníci - rodina J.Á., boli v nej zapísaní rôznym spôsobom, niekedy ako „J.“, inokedy ako „J.“ alebo i „J.“, ktoré zápisy zodpovedali vtedajšej praxi a záviseli od toho, akej národnosti bol pracovník, ktorý zápis do pozemnoknižnej vložky urobil. Preto v dotknutej pozemnoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie E., v časti B, pod č. XX, je uvedená poznámka o vklade vlastníckeho práva na vlastníka pod poradovým č. X, X C. XXb, v prospech O. J. v podiele 2/12 a S. J. v podiele 2/12, na základe uznesenia o odovzdaní pozostalosti zo dňa 11.04.1950, č. D /182/49/8, pričom pod číslom 4 je zapísaný vlastník s priezviskom „J.“, pod č. 9 vlastník s priezviskom „J.“ a pod bodom 11b vlastníci s priezviskom „J.“; je pritom zrejmé, že ide o totožného vlastníka. Z výťahu z pozostalostnej zápisnice zo dňa 11.04.1950, č. D 182/49/8 vyplýva, že išlo o dedičstvo po „Z. J.“, ktorému patrili podiely evidované v pozemnoknižnej vložke č. XX, v časti B. I podľa notárskej zápisnice o vydržaní mali rodičia Y. H. nadobudnúť predmetné pozemky v roku 1942 kúpou od pôvodných pozemnoknižných vlastníkov, a to rodiny J. a H. a postaviť tam po vojne svojpomocne rodinný dom; nehnuteľnosti, ktoré boli predmetom určenia boli pritom vytvorené geometrickým plánom i z pôvodnej parcely č. XXX, katastrálne územie E., evidovanej v pozemnoknižnej vložke č. XX. Podľa výpisu z listu vlastníctva č. XXXX, katastrálne územie E., na ktorom je evidovaný zvyšok parcely, je ako spoluvlastník evidovaný S. J., s titulom nadobudnutia „J. XX L. XXb“. Tieto údaje žalovaní v konaní nijako nespochybnili a preto platí, že sú záväzné, pokiaľ sa nepreukáže opak.

17. Pokiaľ išlo osobu pôvodného žalobcu žalobcovia uviedli, že z úmrtného listu štátu Izrael zo dňa 11.02.2014 nepochybne vyplýva, že „T. L. Z. J.“, narodený 09.06.2023 (gregoriánsky kalendár), zomrel dňa 05.02.2014, pričom pri jeho mene sú uvedené nielen prvé mená jeho rodičov, a to matky L. a otca H. Z., ale aj identifikačné údaje, a to číslo XXXXXXXXXX, ktoré sa nachádza i v zázname Ministerstva vnútra štátu A. zo dňa 15.05.1991. Z neho vyplýva, že osoba menom „A.“, otec H. Z., matka L., zmenila priezvisko „J.“ na „L. Z.“. Z rodného listu vystaveného vo B. R. dňa 22.01.1948 možno zistiť, že dňa 09.06.1923 sa rodičom Z. J. a L. R. narodil chlapec menom S.. Z týchto dokladov podľa mienky žalobcov nepochybne vyplýva, že T. L. Z. J. sa narodil dňa 09.06.1923 ako S. J., narodil sa totožným rodičom, pričom rozhodujúcim a nezameniteľným údajom je údaj o identifikačnom čísle, ktoré je zhodné na zázname o zmene mena, ako aj na úmrtnom liste; preto S. J. a T. L. Z. J. je tá istá osoba, pričom ide o totožnú osobu, ktorá je zapísaná pod poradovým č. 14b v pozemnoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie E.. Pokiaľ žalovaní založili pochybnosť o vlastníctve k nehnuteľnostiam na rozdielnosti v mene a priezvisku pôvodného vlastníka parcely č. XXX, katastrálne územie E., tieto boli podľa mienky žalobcov vyvrátené nimi uvádzanými skutočnosťami. Žalovaní pritom netvrdili a nepreukázali, že by mali vedomosť o existencii inej osoby s menom S. J., ktorá by sa hlásila ako vlastníčka k sporným nehnuteľnostiam, prípadne že by takáto osoba vôbec existovala.

18. Žalobcovia v ďalšom namietali nesprávnosť právnych záverov konajúceho súdu o tom, že nemali právny záujem na určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po ich otcovi, v ktorom prípade sa konajúci súd nemal ďalej zaoberať meritom veci a žalobu bez ďalšieho zamietnuť. Súd prvej inštancie sa však zaoberal otázkou vydržania a dobromyseľnosťou nadobúdateľov, a to bez vykonania náležitého dokazovania, majúci za to, že dôkazné bremeno ohľadne dobromyseľnosti držby žalovaných a ich predchodcov zaťažuje žalobcov. Pokiaľ však žalovaní tvrdili, že ich predchodcovia nadobudli vlastnícke právo k nehnuteľnostiam vydržaním, boli povinní tieto skutočnosti preukázať. I napriek uvedenému žalobcovia poukázali na to, že navrhli vykonať k tejto otázke dokazovanie, konkrétne výsluch žalovaných, výsluch dedičov po Y. H. a osôb, ktoré poskytli čestné prehlásenia o nadobúdaní vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam v predchádzajúcom období, ktorý návrh konajúci súd zamietol; výsluchom označených osôb by sa podľa mienky žalobcov dali zistiť otázky súvisiace s vydržaním nehnuteľností a overiť, či predložené písomnosti zodpovedajú skutočnosti a okolnostiam, za ktorých boli urobené.

19. Žalobcovia mali za to, že v konaní nebola predložená žiadna kúpna alebo darovacia zmluva, na základe ktorej mali nehnuteľnosti prejsť na rodičov Y. H. a jeho samotného, pričom žalovaní ani neuviedli dôvod, pre ktorý tieto zmluvy neboli zapísané do príslušnej pozemnoknižnej vložky a následne do katastra nehnuteľností. Notársku zápisnicu o vydržaní konajúci súd neposudzoval z hľadiska toho, či spĺňala náležitosti podľa § 63 zákona č. 323/1992 Zb. o notároch a notárskej činnosti, ktoré evidentne nespĺňala, nakoľko v nej chýbalo vyhlásenie osôb vedených ako vlastníkov vydržaných nehnuteľností. Na jej základe potom Y. H. nemohol vydržať sporné nehnuteľnosti, keďže si musel byť vedomý toho, že podmienky vydržania nespĺňal. Aj keby tomu tak bolo, podľa záznamu na liste vlastníctva č. XXXX, pre katastrálne územie E., začalo vydržanie dňom 14.12.2000 a koniec 10-ročnej doby pripadol na 14.12.2010, kedy právny predchodca žalobcov podal žalobu o určenie vlastníctva na súd prvej inštancie; jeho žaloba bola preto podaná včas.

20. A napokon, pokiaľ konajúci súd vychádzal z rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. I. ÚS 549/2015, žalobcovia boli toho názoru, že išlo o osobitný prípad nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktorý však nemá oporu v hmotnom práve. V prejednávanej veci pritom neboli ozrejmené skutočnosti týkajúce sa uzatvárania jednotlivých právnych úkonov. Princíp viery v záznamy katastra nehnuteľností a dôvery v akty štátu nemožno považovať za rovnocenný s princípom ochrany vlastníctva, keď zo samotného zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností vyplýva, že záznamy katastra platia iba do času, kým sa nepreukáže opak; kataster nehnuteľností tak nemá možnosť garantovať, že všetky záznamy ním vykonané boli vykonané na základe platných právnych úkonov.

21. Žalovaní sa vo vyjadrení k odvolaniu stotožnili s názorom konajúceho súdu ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcov, ako i naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení. Mali za to, že konajúci súd sa správne zaoberal i skúmaním nadobudnutia ich vlastníctva k nehnuteľnostiam, pričom dospel k správnej závere, že im treba poskytnúť ochranu ako dobromyseľným nadobúdateľom, keďže tieto získali od vlastníkov evidovaných v katastri nehnuteľností, a teda vychádzali z verejne dostupných údajov, z ktorých vecné alebo právne vady predmetu kúpy neboli zrejmé. Zároveň dodali, že

v konaní žalobcovia nepreukázali totožnosť pozemkov, evidovaných ako parcely registra „M.“, s pôvodne registrovanými parcelami v registri „U.“. Z uvedených dôvodov navrhli napadnutý rozsudok ako vecne správny potvrdiť.

22. Odvolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcov bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 C.s.p. a contrario) a viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 C.s.p.) dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné. Odvolací súd rozsudok verejne vyhlásil dňa 04.03.2021 (§ 378 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.).

23. V prvom rade odvolací súd udáva, že zohľadniac odvolaciu argumentáciu žalobcov sa nestotožnil s posúdením otázky nedostatku naliehavého právneho záujmu na určení, že nehnuteľnosti patria do dedičstva, zo strany konajúceho súdu a má za to, že tento je daný.

24. Podľa § 137 písm. c) C.s.p. žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

25. Pri skúmaní existencie naliehavého právneho záujmu ide o posúdenie, či podaná žaloba je vhodný (účinný a správne zvolený) procesný nástroj ochrany práva žalobcu, či sa ňou môže dosiahnuť odstránenie spornosti práva a či snáď len zbytočne nevyvoláva konanie, po ktorom bude musieť aj tak nasledovať iné (ďalšie) súdne konanie alebo konania. Naliehavý právny záujem je spravidla daný v prípade, ak by bez tohto určenia bolo právo žalobcu ohrozené alebo ak by sa bez tohto určenia stalo jeho právne postavenie neistým (porovnaj R 17/1972). Procesná povinnosť preukázať, že v čase rozhodovania súdu je daný naliehavý právny záujem na určení právneho vzťahu alebo práva, zaťažuje toho, kto sa tohto určenia domáha (žalobcu). Pokiaľ chce žalobca osvedčiť svoj naliehavý právny záujem, musí na jednej strane poukázať na určité skutkové okolnosti prejednávanej veci vedúce k sporu medzi stranami a k potrebe určiť súdom, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, na druhej strane vysvetliť, že práve podaná žaloba je procesne vhodným nástrojom, ktorý tento spor rieši (odstraňuje neistotu vzťahu sporových strán alebo vytvára pevný základ pre jeho usporiadanie). Rešpektujúc zásadu hospodárnosti konania sa súd musí zaoberať otázkou existencie naliehavého právneho záujmu na určovacej žalobe už po začatí konania, pričom naliehavý právny záujem na požadovanom určení musí byť daný aj v čase rozhodovania súdu (k tomu rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 5Cdo 264/2007, sp. zn. 5Cdo 31/2011, sp. zn. 4Cdo 111/2008).

26. Vychádzajúc z vyššie uvedeného možno súhlasiť s konštatovaním konajúceho súdu, že súdna prax pripúšťa určovaciu žalobu, ktorou sa dedič poručiteľa domáha proti inému (dedičovi alebo inej osobe) určenia, že určitá, konkrétna vec, patrí do dedičstva po poručiteľovi, nakoľko sa ňou odstraňuje spornosť vlastníctva k veci, keďže de facto ide o posúdenie, či poručiteľ bol v čase smrti vlastníkom určitej veci; požadované určenie sa teda vzťahuje na obdobie ku dňu smrti poručiteľa. V ďalšom sa však odvolací súd nestotožnil s prijatým záverom, že žalobcovia na požadovanom určení nemajú naliehavý právny záujem. Z vykonaného dokazovania totiž nepochybne vyplýva, že žalobcovia v 1. až v 3. rade sú dedičia po pôvodnom žalobcovi T. L. Z. J., a preto prípadné určenie, že sporné nehnuteľnosti, resp. podiel na nich, patria do dedičstva po ich právnom predchodcovi, môže zmeniť ich právne postavenie; jedine úspech žalobcov v konaní im totiž umožní uplatnenie prípadných nárokov voči subjektom, ktorí sú stále vedení v katastri nehnuteľností ako vlastníci spornej nehnuteľnosti (žalovaní). Žalobcovia tak podľa mienky odvolacieho súdu osvedčili danosť naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení.

27. V tejto súvislosti považuje odvolací súd za vhodné poznamenať, že argumentáciu konajúceho súdu, v ktorej sa zaoberal posudzovaním procesnej prípustnosti uplatnenej žaloby v zmysle ustanovenia § 137 písm. c) C.s.p., považoval čiastočne za rozpornú. Súd prvej inštancie totiž na jednej strane uviedol, že právne postavenie žalobcov sa pozitívnym výsledkom sporu v konečnom dôsledku zmení (viď bod 36. odôvodnenia), zatiaľ čo na strane druhej uzavrel, že žalobcovia neosvedčili danosť naliehavého právneho záujmu (viď bod 37. a 49. odôvodnenia). Zároveň možno súhlasiť s tvrdeniami žalobcov, že úvahy o neexistencii právneho záujmu žalobcov na určení, že nehnuteľnosti, v podiele 2/12 k celku, patria do dedičstva po poručiteľovi, konajúci súd nesprávne odôvodňoval meritórnymi závermi o vydržaní vlastníckeho práva nebohého Y. H. k nehnuteľnostiam a o dobromyseľnosti žalovaných pri uzavretí kúpnej zmluvy s právnymi nástupcami nebohého. Platí pritom, že pokiaľ súd zamietá určovaciu

žalobu pre nedostatok naliehavého právneho záujmu na požadovanom určení, je vylúčené, aby súčasne preskúmaval žalobu po vecnej stránke (k tomu uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci sp. zn. 4Cdo 111/2008).

28. I keď úvahy súdu prvej inštancie ohľadne nedostatku naliehavého právneho záujmu žalobcov na požadovanom určení, neboli správne, nemali vplyv na vecnú správnosť jeho rozsudku, ktorým žalobu žalobcov zamietol z dôvodu nepreukázania hmotnoprávneho vzťahu pôvodného žalobcu k nehnuteľnostiam, vo vzťahu ku ktorým sa žalobcovia následne domáhali určenia, že tieto, v podiele 2/12, patria do dedičstva. Závery konajúceho súdu pritom vychádzali zo skúmania zhodnosti pôvodného žalobcu s osobou „S. J.“, ktorej svedčil zápis vlastníckeho práva k parcele č. XXX, v podiele 2/12, podľa údajov v pozemnoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie E., J. L., Č.. XXb.

29. Žalobcovia za účelom preukázania totožnosti týchto osôb poukazovali na zápisy v rodnom liste S. J. a v dokladoch o zmene priezviska pôvodného žalobcu a v jeho úmrtnom liste. Vychádzajúc z ich obsahu, i odvolací súd je toho názoru, že na ich základe nemožno jednoznačne a bez akýchkoľvek pochybností skonštatovať, že nimi žalobcovia vyvrátili existujúce pochybnosti ohľadne stotožnenia ich právneho predchodcu s pozemkovknížným vlastníkom parcely č. XXX, katastrálne územie E.. I keď, pokiaľ ide o priezvisko „J.“, resp. „J.“, možno dať žalobcom za pravdu, že v minulosti neboli ojedinelé prípady, kedy pri úradných zápisoch, akým bol nepochybne i zápis vlastníka do evidencie nehnuteľností, sa pri písaní priezvisk niektorých fyzických osôb objavovali mierne odlišnosti, resp. nepresnosti, a to v závislosti od toho, príslušník ktorej národnosti daný zápis vykonal, tak ako i v prípade zápisu priezviska pôvodných vlastníkov parcely č. XXX v pozemnoknižnej vložke č. XX, katastrálne územie E.. Možno prisvedčiť, že tí boli označení tak priezviskom „J.“, ako i „J.“, prípadne „J.“. V tejto súvislosti možno potom uviesť, že i keď pôvodný žalobca preukázal zmenu priezviska osoby s menom „A.“ z pôvodného „J.“ na „L. Z.“, a zohľadniac identické identifikačné číslo (X-XXXXXXX-X) bolo by možné dovodiť, že jeho pôvodné priezvisko bolo „J.“, medzi predloženými dôkazmi sa nenachádza taký, ktorý by ho bez akýchkoľvek pochybností stotožňoval s osobou, s krstným menom S.; taká informácia totiž nie je zistiteľná z údajov o zmene mena (keď zmena sa vzťahovala len k priezvisku), a napokon ani z úmrtného listu pôvodného žalobcu, pričom ju nemožno vyvodiť ani z iných osobných údajov, na ktoré poukazovali žalobcovia v odvolaní (mená rodičov S. J.), ktoré rovnako nie sú (úplne) zhodné. Tieto dôkazy tak nevyvrátili pochybnosti ohľadne totožnosti pôvodného žalobcu s osobou vystupujúcou pod menom S. J., príp. S. J..

30. Na tomto mieste považuje odvolací súd za vhodné uviesť, že pochybnosti ohľadne zhodnosti pôvodného žalobcu s osobou pozemnoknižného vlastníka parcely č. XXX, katastrálne územie E., existovali už v predchádzajúcich súdnych sporoch, v ktorých právny predchodca žalobcov vystupoval ako dominus litis a v ktorých bola jeho žaloba i z dôvodu jej nepreukázania zamietnutá. Z obsahu pripojených spisov Okresného súdu Malacky, sp. zn. 7C/435/2010 a sp. zn. 7C/214/2010, je zrejmé, že o uvedených nedostatkoch mal pôvodný žalobca, rovnako ako žalobcovia v 1. až v 3. rade ako jeho právni nástupcovia, nespochybniteľnú vedomosť, nakoľko žalovaní v predmetných konaniach vzniesli totožné námietky spochybňujúce totožnosť pôvodného žalobcu s osobou S. J., resp. J.. Právny predchodca žalobcov bol dokonca Okresným súdom Malacky v konaní vedenom pod sp. zn. 7C/435/2010, osobitnou výzvou vyzvaný na predloženie dôkazu, že je skutočne osobou s menom a priezviskom S. J., na ktorú výzvu reagoval len predložením rodného listu; z neho však taká skutočnosť, t.j. že jeho pôvodné meno bolo S. J., nevyplýva, keď tento len preukazuje, že dňa 09.06.1923 sa rodičom Z. J. a L. R. narodil chlapec, ktorému dali meno S. J.. Žalobcovia tak doposiaľ skutkovo nezrejmlili a následne dôkazne nepreukázali, že osoba s krstným menom „A.“ je totožná s osobou s krstným menom „S.“.

31. Vzhľadom na tieto skutočnosti, zohľadniac i princíp stability súdneho rozhodnutia vyjadrený jeho právoplatnosťou (viď obdobné právoplatné rozhodnutia Okresného súdu Malacky vo veci sp. zn. 7C/435/2010 a sp. zn. 7C/214/2010), ani odvolací súd nemohol dospieť k inému záveru ako tomu, že žalobcovia nepreukázali totožnosť pôvodného žalobcu s osobou S. J., K.. J., ktorej svedčil zápis vlastníckeho práva k parcele č. XXX, podľa pozemnoknižnej vložky č. XX, pre katastrálne územie E., čím neosvedčili danosť nimi tvrdeného hmotnoprávneho nároku ich právneho predchodcu k nehnuteľnostiam, vo vzťahu ku ktorým sa domáhali určenia, že v podiele 2/12 k celku patria do dedičstva. Za tejto procesnej situácie postupoval súd prvej inštancie správne, keď na uvedenom základe žalobu žalobcov ako nedôvodnú zamietol, pričom sa následne zbytočne zaoberal posudzovaním predpokladov nadobudnutia vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam nebohým Y. H., ako i skúmaním dobromyseľnosti žalovaných pri uzatváraní kúpnej zmluvy k nehnuteľnostiam s jeho právnymi nástupcami, ktorých

správnosť namietali v odvolaní žalobcovia. Vzhľadom na to, že týmito otázkami nebolo potrebné sa zaoberať, i odvolací súd považoval za nadbytočné preskúmať dôvodnosť žalobcami uplatnených námietok a hodnotiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie týkajúcich sa vydržania vlastníckeho práva nebohého Y. H. k nehnuteľnostiam, resp. dobromyseľnosť a dobrú vieru žalovaných pri nadobudnutí vlastníctva nehnuteľností. Za tohto stavu nebolo potrebné vykonať ani žalobcami navrhované dokazovanie vo veci samej.

32. Vychádzajúc z vyššie uvedeného a jeho sumarizáciou možno uzavrieť, že súd prvej inštancie dospel ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré následne správne posúdil po právnej stránke uzavierajúc, že žalobcovia v konaní nepreukázali danosť hmotnoprávneho nároku ich právneho predchodcu k nehnuteľnostiam, vo vzťahu ku ktorým sa domáhali určenia, že v podiele 2/12 k celku patria do dedičstva; tento záver nespochybnili ani skutočnosti uvádzané žalobcami v odvolaní. Vzhľadom na to, že odvolací súd nepovažoval nimi uvádzané tvrdenia za také, ktoré by svojou relevanciou boli spôsobilé privodiť zmenu napadnutého rozhodnutia, napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 C.s.p. potvrdil.

33. Odvolací súd rozhodol o nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 396 ods. 1 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a § 262 ods. 1 C.s.p. tak, že žalovaným v 1. a v 2. rade, ktorí mali v odvolacom konaní úspech, priznal spoločne a nerozdielne proti žalobcom v 1. až v 3. rade plný nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).